

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616208886
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2616208886.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľubica Spálová, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. X, XXX XX A., právne zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Pavel Labáth, s.r.o., so sídlom Holíčska 13, 851 05 Bratislava, proti žalovaným: 1. E. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa F. XXX/XX, B., 2. G. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XXX/XX, B., 3. H. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa I. E. XXXX/XX, B. - B., 4. J. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa I. I. XXXX/XX, B., všetci právne zastúpení advokátom: JUDr. Martin Olos, so sídlom Karola Kašjaka 1, 013 13 Rajecké Teplice, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 3.828,19 eur, na odvolanie žalovanej 1 proti výroku I. a III. rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 18.09.2024, č.k. 11C/207/2016-553, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. mení tak, že žalobu vo zvyšku, a to v časti o uloženie povinnosti žalovanej 1 zaplatiť sumu vo výške 3.828,19 eur, zamietá.

II. Žalovanej 1 priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom prvým v poradí č. k. 11C/207/2016-424 zo dňa 23.11.2022 prvoinštančný súd výrokom I. zaviazal žalovaných 1, 2, 3 a 4 spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 18.393,48 eur, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšku konanie zastavil a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalovaní 1, 2, 3 a 4 sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 24Co/79/2023-499 zo dňa 26.06.2024 odvolací súd výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., čo do uloženia povinnosti žalovaným 1 až 4 spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 14.565,29 eur, zmenil tak, že žalobu zamietol a výrokom II. vo zvyšnej časti napadnutého výroku I. rozsudku, čo do uloženia povinnosti žalovaným 1 až 4 spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 3.828,19 eur, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaná v 1. rade je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 828,19 EUR a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu v časti zaplatenia sumy 3 828,19 EUR voči žalovaným v 2. až 4. rade zamietá.

III. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej v 1. rade náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 58,38 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

IV. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným v 2. až 4. rade náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 470 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca sa svojou žalobou podanou na súde dňa 12.12.2016 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 18.393,48 € s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 24.12.2014 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalovaných G. C., t.č. už nebohý (ďalej len ako poškodený) utrpel pri dopravnej nehode dňa 15.10.2004 zranenie, ktoré zanechalo trvalé následky - boli mu amputované obe dolné končatiny. Túto nehodu spôsobil zamestnanec žalobcu (v tom čase A. B. A.). Poškodenému v súvislosti s touto dopravnou nehodou vyplatil UPSV a R Senica sumu 91.271,-Sk ako peňažný príspevok na úpravu osobného motorového vozidla a komunálna poisťovňa mu vyplatila poistné plnenie v celkovej sume 1.264.130,- Sk z titulu PZP ako bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Poškodený si zakúpil osobné motorové vozidlo FIAT Punto s úpravou na ručné ovládanie a to celkom za sumu 336.340,-Sk. Následne sa poškodený žalobou domáhal od žalobcu zaplatenia sumy 331.340,-Sk z titulu náhrady škody, toto konanie je vedené pred OS Trnava pod č.k. 17C/197/2010, kde súd najskôr rozhodol rozsudkom OS Trnava č.k. 17C/197/2010-202 zo dňa 10.02.2011, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Po podaní riadnych opravných prostriedkov bolo následne vo veci rozhodnuté rozsudkom KS Trnava č.k. 11Co/140/2011-232 zo dňa 04.04.2012, ktorým zmenil rozsudok OS Trnava č.k. 17 C /197/2010-202 zo dňa 10.02.2011 tak, že priznal poškodenému nárok na zaplatenie sumy 10.998,47 € spolu s úrokom z omeškania 7 % ročne z tejto sumy od 27.10.2007 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 3.828,19 €. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.06.2012. Proti tomuto rozhodnutiu bolo podané dovolanie. Napriek tejto skutočnosti žalobca (v spore OS Trnava ako žalovaný) plnil (na základe právoplatného rozsudku KS Trnava č.k. 11Co/140/2011-232 zo dňa 04.04.2012) a dňa 12.06.2012 zaslal na účet poškodeného sumu 10.998,47 € ako istinu a na účet jeho právneho zástupcu dňa 17.07.2012 sumu 3.828,19 € ako náhradu trov konania. Príslušenstvo istiny bolo vymožené exekučne a to na účet súdneho exekútora JUDr. Jána Sigeta so sídlom v Žiline bola dňa 08.10.2012 poukázaná suma 4.312,83 €. V súvislosti s podaním dovolaním NS SR uznesením č.k. 2Cdo/36/2013 - zo dňa 29.05.2014 rozsudok KS Trnava č.k. 11Co/140/2011 zo dňa 04.04.2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu vady konania. Podľa názoru žalobcu rozsudok OS Trnava č.k. 17C/197/2010-202 zo dňa 10.02.2011, ktorým bola žaloba poškodeného zamietnutá nebol týmto rozhodnutím najvyššieho súdu nijako spochybnený ani čo do výroku ani čo do odôvodnenia. Následne KS Trnava rozsudkom č.k. 11Co/439/2014-363 zo dňa 17.12.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2014 bolo rozhodnuté tak, že krajský súd potvrdil rozsudok OS Trnava č.k. 17C/197/2010-202 zo dňa 10.02.2011, ktorým bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu. Proti tomuto rozsudku obe strany sporu podali dovolanie o ktorom v čase podania žaloby ešte nebolo rozhodnuté. Podľa názoru žalobcu premlčacia lehota začala plynúť od 23.12.2014 kedy bolo vo veci právoplatne rozhodnuté a ktorým dňom prišlo na strane žalovaných ako právnych nástupcov poškodeného k bezdôvodnému obohateniu sa.

5. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 24Co/79/2023-499, ktoré odôvodnil najmä tým, že nárok žalobcu sa skladá z troch častí, jednu časť uplatneného nároku tvorí suma vo výške 10.998,47 €, ktorá predstavuje náhradu nákladov spojených so zakúpením motorového vozidla na ručné ovládanie (ktorú vynaložil neb. G. C. v súvislosti s poškodením zdravia), ďalej zo sumy 3.828,19 €, ktorá predstavuje náhradu trov konania, ktorá bola neb. G. C. priznaná rozsudkom č.k. 11Co/140/2011-232 a zo sumy vo výške 3.566,82 eur, ktorá predstavuje vymožené úroky z omeškania exekučne - príslušenstvo pohľadávky 10.998,47 eur. (bod. 15. odôvodnenia cit. rozhodnutia). Pokiaľ ide o nárok žalobcu v prvej časti - sumu vo výške 10.998,47 €, ako odvolací súd uviedol vyššie, nárok na plnenie, ktorý predstavoval náklady spojené so zakúpením motorového vozidla na ručné ovládanie, ktorú si neb. G. C. uplatňoval v súvislosti s následkami dopravnej nehody, ktorú zavinil vodič motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalobca, bol dôvodný. To isté platí aj pokiaľ ide o tretiu časť uplatneného nároku vo výške 3.566,82 eur, ktorá predstavuje úroky z omeškania zo sumy 10.998,47 eur vymožené exekučne, odvolací súd konštatuje, že ide o príslušenstvo pohľadávky, na ktorú mal neb. G. C. hmotnoprávny nárok. V tejto časti je preto namieste konštatovať, že žalobca nepreukázal takú skutočnosť, ktorá by mala za následok stratu účinkov právneho dôvodu plnenia, preto ani v tejto časti neboli naplnené znaky skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 OZ na strane neb. G. C.. V tejto časti preto odvolací súd výrok napadnutého rozsudku zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Druhou časťou nároku žalobcu bola suma vo výške 3.828,19 €, ktorá predstavuje

náhradu trov konania, ktorej zaplataenie bolo žalobcovi uložené výrokom II. rozsudku odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232. Na rozdiel od nároku žalobcu v prvej časti - sumy vo výške 10.998,47 €, ktorý predstavoval náklady spojené so zakúpením motorového vozidla na ručné ovládanie, a o ktorom bolo rozhodnuté výrokom I. rozsudku odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232 deklaratórnej povahy, výrok II. tohto rozsudku má povahu konštitutívnu, nakoľko založil právo neb. G. C. na náhradu trov konania voči žalobcovi v uvedenej výške. Ako odvolací súd už uviedol vyššie, uznesením súdu prvej inštancie č.k. 16C/65/2017-112 zo dňa 07.12.2020 súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby, pričom vo výroku II. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nárok na náhradu trov konania s použitím ust. § 257 CSP. Voči tomuto výroku bolo podané odvolanie, pričom odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021 tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktoré by inak patrili žalobcom podľa § 256 ods. 1 (žalovaný zavinil zastavenie konania tým, že plnil), avšak zohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcom 1 až 4 preto nepriznal. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/12/2006). Rozhodnutie o trovách konania (nároku na náhradu trov konania) je procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej. Platí, že ak nenadobudne rozhodenie vo veci samej právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania, a teda pokiaľ bolo aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania zrušené, právny dôvod plnenia, ktorý pôvodne existoval, dodatočne odpadol a ten, kto trovy konania zaplatil, má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. (uznesenie NS SR, sp. zn.: 5Obdo/6/2019). V časti náhrady trov konania, ktorú už žalobca vo výške 3.828,19 € na základe výroku II. rozsudku odvolacieho súdu konštitutívnej povahy č.k. 11Co/140/2011-232 plnil, je potom v dôsledku konečného rozhodnutia o trovách konania, a to uznesenia č.k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania potrebné konštatovať, že právny dôvod na plnenie tejto časti nároku odpadol, čím na strane neb. G. C. došlo k bezdôvodnému obohateniu. Podľa § 470 ods. 1 a 2 OZ, dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťľa a za poručiťľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťľovou smrťou. (ods. 1) Ak je viac dedičov, zodpovedajú za náklady poručiťľovho pohrebu a za dlhy podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli, k celému dedičstvu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie opomenul zohľadniť tú skutočnosť, že v čase nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232 zo dňa 04.04.2012, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť pôvodnému žalobcovi náhradu trov konania vo výške 3.828,19 eur, neb. G. C. žil a suma predstavujúca trovy konania mu bola plnená (táto skutočnosť nebola sporná). Dňa XX.XX.XXXX neb. G. C. zomrel, v dôsledku čoho na jeho miesto vstúpili do konania jeho právni nástupcovia - manželka a traja synovia. V čase podania žaloby v prejednávanej veci sp. zn.: 11C/207/2016 sa teda žalobca už domáhal vydania bezdôvodného obohatenia priamo od dedičov po neb. G. C.. Právne postavenie žalobcu voči neb. G. C. je však potrebné odlišiť od právneho postavenia jeho dedičov. Dedičia po neb. G. C. neboli priamo subjektami, na strane ktorých bezdôvodné obohatenie voči žalobcovi vzniklo, to však neznamená, že nemôžu zodpovedať za poručiťľove dlhy, pričom môže ísť aj o povinnosti (záväzky), ktoré majú pôvod v právnom úkone, v protiprávnom úkone alebo inej právnej skutočnosti, z ktorej by mal plniť (svojmu veriteľovi alebo inej oprávnenej osobe) poručiťľ, keby tomu nezabránila jeho smrť. Pri posudzovaní tejto skutočnosti však nemožno ignorovať vyššie cit. ust. § 470 ods. 1 a 2 OZ, ktoré upravuje podmienky, za ktorých dedičia za dlhy poručiťľa zodpovedajú. Súd prvej inštancie v bode 25. odôvodnenia rozsudku len skonštatoval, že pasívna (v odôvodnení zrejme nedopatrením uviedol súd „aktívna“) legitímácia žalovaných je daná tým, že sú zákonnými dedičmi po por. G. C., avšak nijako sa nezaoberal rozsahom ich zodpovednosti za dlh poručiťľa. Odvolací súd sa nestotožnil ani so závermi súdu prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde odkázal ohľadom behu premlčacej doby na rozhodnutie NS SR sp. zn.: 5MCdo/17/2009, podľa ktorého premlčacia doba začína plynúť až právoplatnosťou nového rozhodnutia vo veci samej o tomto plnení. Uvedené rozhodnutie sa totiž týkalo prijatého plnenia, poskytnutého žalobcom na základe následne zrušeného rozhodnutia súdu - súdneho zmieru. Zmier strán konania predstavuje primárne hmotnoprávnu dohodu (zmluvu) medzi stranami konania uzavretú počas súdneho konania v súvislosti s ním. Sporové strany zmierom končia spor - konzumujú procesný nárok, ktorý je predmetom konania. Zmier je tak surogátom meritórneho rozhodnutia súdu. Súd v prípade zmieru už nestanovuje autoritatívne práva a povinnosti sporových strán, ale iba posudzuje súlad zmieru s hmotným právom. Pri trovách konania je potom potrebné zohľadniť aj to, či dohoda o náhrade trov konania bola súčasťou zmieru, alebo o nich súd rozhodol samostatným výrokom. Vzhľadom na osobitnú povahu zmieru je potom potrebné odlišiť plnenie poskytnuté na základe schváleného súdneho zmieru, ktorý je vo svojej podstatne hmotnoprávnu

dohodou a plnením poskytnutým na základe zrušeného konštitutívneho rozhodnutia o náhrade trov konania.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie pripojeným spisom OS Trnava 16 C 65/2017, ktorého súčasťou bol aj pôvodný spis OS Trnava 17 C 43/2008, najmä rozhodnutiami vo veci, osvedčením o dedičstve po nebohom G. C. od JUDr. Lenky Sališovej, notárky so sídlom v Senici č.k. 8 D /96/2013, D not 220/2013- Do (232) ako i ostatnými dôkazmi v spise, prehodnotil vykonané dokazovanie v intenciách rozhodnutia KS Trnava a zistil skutkový stav veci uvedený nižšie. Predmetom konania po odvolaní zostal len nárok žalobcu o zaplatenie sumy 3.828,19 € z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný zaslal na účet právneho zástupcu žalobcu dňa 17.07.2012 sumu 3.828,19 € ako náhradu trov konania. Uznesením súdu prvej inštancie č.k. 16C/65/2017-112 zo dňa 07.12.2020 súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby, pričom vo výroku II. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nárok na náhradu trov konania s použitím ust. § 257 CSP. Voči tomuto výroku bolo podané odvolanie, pričom odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021 tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, ktoré by inak patrili žalobcom podľa § 256 ods. 1 CSP. Z osvedčenia o dedičstve po nebohom G. C. od JUDr. Lenky Sališovej, notárky so sídlom v Senici č.k. 8 D /96/2013, D not 220/2013- Do zo dňa 22.11.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2013 je zrejmé, že poškodený G. C., nar. XXXX zomrel dňa XX.XX.XXXX, pričom dedičstvo prevzala len žalovaná v 1. rade, žalovaní 2,3,4 jej bezplatne odstúpili svoj dedičský podiel. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil súd ten právny záver, že žaloba v časti o zaplatenie 3.828,19 € bola podaná dôvodne. Predmetom žaloby zostalo vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ, pričom bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných vzniklo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Vo veci bolo jednoznačne preukázané, že žalobca plnil na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zmenené. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/12/2006). Rozhodnutie o trovách konania (nároku na náhradu trov konania) je procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej. Platí, že ak nenadobudne rozhodenie vo veci samej právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania, a teda pokiaľ bolo aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania zrušené, právny dôvod plnenia, ktorý pôvodne existoval, dodatočne odpadol a ten, kto trovy konania zaplatil, má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. (uznesenie NS SR, sp. zn.: 5Obdo/6/2019). V časti náhrady trov konania, ktorú už žalobca vo výške 3.828,19 € plnil na základe výroku II. rozsudku odvolacieho súdu konštitutívnej povahy č.k. 11Co/140/2011-232, je potom v dôsledku konečného rozhodnutia o trovách konania, a to uznesenia č.k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania potrebné konštatovať, že právny dôvod na plnenie tejto časti nároku odpadol, čím na strane neb. G. C. došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných k tomuto súd uvádza, že nie je dôvodná. O nároku uplatnenom žalobou, ktorý zostal po odvolaní predmetom tohto konania t.j. v časti náhrady trov konania, ktorú už žalobca vo výške 3.828,19 € plnil bolo rozhodnuté až uznesením KS Trnava č.k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Je potrebné konštatovať, že právny dôvod na plnenie tejto časti nároku odpadol, čím na strane neb. G. C. došlo k bezdôvodnému obohateniu. Premlčacia lehota tak začala plynúť až právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Aktívna legitímácia žalovanej v 1. rade v spore vyplýva z osvedčenia o dedičstve č.k. 8 D /96/2013, D not 220/2013- Do zo dňa 22.11.2013 po nebohom G., ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2013 je zrejmé, že poškodený G. C., nar. XXXX zomrel dňa XX.XX.XXXX, pričom dedičstvo prevzala len žalovaná v 1. rade. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd zaviazal k zaplateniu žalovanej sumy len žalovanú v 1. rade (výrok I. rozsudku). Ostatní žalovaní v 2. 3. a 4. rade sa svojho podielu vzdali v prospech žalovanej v 1. rade. Žalovaní v 2. 3. a 4. rade tak nie sú pasívne legitimovaní v spore a preto voči nim súd žalobu zamietol (výrok II. rozsudku). O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom výrokom III. tohto rozsudku priznal náhradu trov konania žalovanej, ktorá mala vo veci úspech v rozsahu 58,38 % ako v prvoinštančnom tak i v odvolacom konaní. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 18.393,48 € (100 %), súd mu priznal voči žalovanej v 1. rade len sumu 3.828,19 € (20,81 %). Čistý úspech žalovanej je 58,38 %. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom výrokom IV. tohto rozsudku priznal náhradu trov konania žalovaným 2. 3. a 4., ktorí mali vo veci plný úspech v rozsahu 100 % ako v prvoinštančnom tak i v odvolacom konaní. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 18.393,48 € (100 %), pričom žaloba voči žalovaným 2.3 a 4. bola v celom rozsahu zamietnutá. Úspech žalovaných 2.3 a 4 je teda 100%.

7. Voči výroku I. a III. rozsudku podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaná 1 z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu v zostávajúcej časti voči žalovanej 1 zamietne a súčasne aby jej priznal náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

8. V odvolaní uviedla, že odôvodnenie rozsudku v napadnutej časti neobstojí, je argumentačne neudržateľné, vnútorné protirečivé a rozporné a v nesúlade ustanoveniami právnych predpisov, judikatúrou, základnými zásadami formálno-právnej logiky. Okresný súd nielen nesprávne posúdil premlčanie nároku, ale i plne opomenul vyslovený záväzný právny názor krajského súdu, ktorý už detailne a nadštandardne dal odpoveď na spôsob posúdenia premlčania vrátane aplikovania konštantnej judikatúry vzťahujúcej sa na predmet sporu. V konaní na okresnom súde, ktoré nasledovalo po zrušení rozhodnutia v zostávajúcej časti predmetu konania, sa pritom skutkový ani právny stav vecí nijak nezmenil, bolo vykonané iba jedno (časovo krátke) pojednávanie. Nebol tak žiaden dôvod sa odchýliť od právneho názoru krajského súdu vysloveného najmä v bode 26 a 27 rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 24Co 79/2023 zo dňa 26.06.2024. Uvedený postup neguje povahu dvojinštančnosti súdneho konania a samotný zmysel a účel opravného konania. Právny názor odvolacieho súdu ako súdu nadriadeného je pre súd prvej inštancie priamo záväzný. Nárok na zaplatenie sumy istiny 3.828,19 EUR nie je súdne vymáhateľný z dôvodu jeho premlčania. V danej veci je dôležité, že exekučný titul - rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co 140/2011 zo dňa 04.04.2012 bol vo výroku na plnenie vo veci samej deklaratórnej povahy a vo výroku o náhrade trov konania konštitutívnej povahy. Treba rozlíšiť deklaratórnu povahu zrušeného exekučného titulu (istina náhrady škody a úroky z omeškania ako zákonné príslušenstvo pohľadávky na ktoré mal poškodený neb. G. C. nárok) a konštitutívnu povahu exekučného titulu (výrok o náhrade trov konania v sume 3.828,19 eur). Poukázala na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 18/2016 a IV. ÚS 72/2019. zmysle konštantnej judikatúry českých a slovenských súdov, ktoré aplikujú doslovný výklad ust. § 451 ods. 2 OZ a vychádzajú z toho, že plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, teda plnením na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené, dochádza ku vzniku bezdôvodného obohatenia už samotným zrušením tohto rozhodnutia. zmysle konštantnej judikatúry českých a slovenských súdov, ktoré aplikujú doslovný výklad ust. § 451 ods. 2 OZ a vychádzajú z toho, že plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, teda plnením na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené, dochádza ku vzniku bezdôvodného obohatenia už samotným zrušením tohto rozhodnutia. Zrušením exekučného titulu totiž žalobcu nezaväzovalo už žiadne právoplatné súdne rozhodnutie na zaplatenie náhrady trov konania, právny dôvod na zaplatenie náhrady trov konania bol už odpadnutý, nakoľko šlo o zrušený konštitutívny (právo tvorný) výrok. Možno konštatovať, že žalobca plnil viacerými platbami ešte v roku 2012, pričom exekučný titul - rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co 140/2011 zo dňa 04.04.2012 bol zrušený uznesením NS SR sp. zn. 2Cdo 36/2013 zo dňa 29.05.2014 právoplatným dňa 18.08.2014. Ihneď po doručení zrušujúceho rozhodnutia NS SR žalobca prostredníctvom jeho PZ listom zo dňa 21.08.2014 vyzval na okamžité vydanie ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia - vrátenie celého plnenia na základe exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co 140/2011 zo dňa 04.04.2012, ktorým bola priznaná náhrada škody s úrokmi z omeškania a náhrada trov konania. Žalobca v tomto liste zo dňa 21.08.2014 označenom ako „Oznámenie čísla účtu a žiadosť o vrátenie plnenia“ výslovne uviedol, oznamuje svoje číslo účtu vedenom vo H., na ktorý je potrebné zaslať náhradu trov konania a istinu spolu s úrokom z omeškania, ktoré boli ním vyplatené na základe rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co 140/2011 zo dňa 04.04.2012 zrušeného uznesením NS SR sp. zn. 2Cdo 36/2013 zo dňa 29.05.2014. Žalobca tak v dôsledku doručenia a právoplatnosti uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo 36/2013 zo dňa 29.05.2014 bezpochyby dozvedel a musel súčasne dozvedieť, že právny dôvod, na základe ktorého v roku 2012 plnil náhradu trov konania, právoplatným zrušením exekučného titulu odpadol, čo žalobca deklaroval i vo svojej písomnej výzve zo dňa 21.08.2024. Žalobcovi odo dňa právoplatnosti zrušujúceho uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo 36/2013 (t.j. dňom 18.08.2014) začala plynúť objektívna a súčasne aj subjektívna premlčacia doba na vydanie ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia, t.j. žalobca dňa 18.08.2014 už mohol účinne podať žalobu (actio nata), čo sám žalobca napokon aj potvrdil vo svojom liste zo dňa 21.08.2014, kde zreteľne žiadal vrátiť ním zaplatenú istinu, úroky z omeškania a náhradu trov konania na ním uvedený bankový účet, t.j. mal a musel mať priamu vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Z poštového dodacieho lístka zo dňa 26.08.2014 o dodaní poštovej zásielky č. J. jasne vyplýva, že žalobca dňa 26.08.2014 doručil písomné Oznámenie čísla účtu a žiadosť o vrátenie plnenia zo dňa 21.08.2014, ktoré je predmetom žaloby a tohto súdneho sporu. Žalobca predmetný list z 21.08.2018 v konaní zamlčal, nepredložil ho do spisu a v žalobe účelovo tvrdil, že predžalobnú výzvu vykonal až v roku 2016. Žalobcovi pritom od 18.08.2014 absolútne nič mu nebránilo podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j.

o vrátenie plnenia. Žalobca vo výzve zo dňa 21.08.2018 jasne výslovne požiadal o vrátenie plnenia, dokonca citoval dovolacie rozhodnutie NS a výslovne uviedol, že celé ním vykonané plnenie vrátane náhrady trov konania je potrebné mu vrátiť na ním označený bankový účet. Listinné dôkazy produkované samotným žalobcom tak vyvracajú jeho argumentáciu a preukazujú začatie plynutiu premlčacej doby. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podal na súd až dňa 12.12.2016, t.j. objektívne až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žiadal vydať ešte listom zo dňa 21.08.2014. Pokiaľ ide o trovy konania, odvolateľka namieta, že okresný súd vo výroku o nároku na náhradu trov konania č. III vôbec nezohľadnil procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania v časti uplatnených úrokov z omeškania na základe čiastočného späťvzatia žaloby a nesprávne mu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania iba v rozsahu 58,38 %.

9. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie žalovanej 1 má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 1 je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné rozhodnutie zmeniť (§ 388 CSP).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou 1, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom dôvodnosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.828,19 eur predstavujúceho náhradu trov konania. Výrok II. a IV. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu voči žalovaným 2 až 4 v časti zaplata sumy 3.828,19 eur zamietol a priznal im náhradu trov konania voči žalobcovi, nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

12. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (ods. 1) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. (ods. 2)

14. V časti nároku žalobcu na zaplata sumy vo výške 3.828,19 eur, ktorá predstavovala bezdôvodné obohatenie na strane právneho predchodcu žalovaných 1 až 4 tým, že prijal plnenie od žalobcu v podobe náhrady trov konania na podklade súdneho rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, odvolací súd už vyslovil právny názor vo svojom skoršom rozhodnutí č. k. 24Co/79/2023-499, a to v bode 19. až 29. odôvodnenia, pričom týmto právnym názorom bol súd prvej inštancie viazaný. Súd prvej inštancie tieto závery odvolacieho súdu síce so svojho rozhodnutia prevzal a podstatných častiach ich aj citoval, avšak sa nimi neriadil.

15. Odvolací súd preto opakuje vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného dokazovaním súdom prvej inštancie (najmä obsahom pripojeného spisu sp. zn.: 16C/65/2017), že o nároku pôvodne žalovaného, neb. G. C. (v konaní sp. zn. 16C/65/2017 na strane žalobcu) voči žalobcovi - A. B. K. (v konaní sp. zn. 16C/65/2017 na strane žalovaného) na zaplata sumy vo výške 11.164,44 eur s prísl., ktorá predstavovala náklady spojené so zakúpením motorového vozidla na ručné ovládanie, ktorú si neb.

G. C. uplatňoval v súvislosti s následkami dopravnej nehody, ktorú zavinil vodič motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalobca, rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 17C/197/2010-202 zo dňa 10.02.2011 tak, že žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232 zo dňa 04.04.2012 bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť pôvodnému žalobcovi sumu vo výške 10.998,47 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania vo výške 3.828,19 eur. Rozsudok nadobudol pôvodne právoplatnosť dňa 28.05.2012, neskôr však bol zrušený dovolacím súdom, a to uznesením č.k. 2Cdo/36/2013-307 zo dňa 29.05.2014, pričom vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 11Co/439/2014-363 zo dňa 17.12.2014 bol zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Uznesením dovolacieho súdu č.k. 2Cdo/792/2015-542, 2Cdo/170/2016 zo dňa 29.09.2016 bol rozsudok odvolacieho súdu č.k. 11Co/439/2014-363 zrušený a vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Následne odvolací súd uznesením č.k. 11Co/468/2016-597 zo dňa 10.07.2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením súdu prvej inštancie č.k. 16C/65/2017-112 zo dňa 07.12.2020 súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby na podklade úhrady žalovanej sumy žalovaným.

16. Časťou nároku žalobcu, ktorá zostala predmetom tohto konania, je suma vo výške 3.828,19 €, ktorá predstavuje náhradu trov konania, ktorej zaplatenie bolo žalobcovi uložené výrokom II. rozsudku odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232. Na rozdiel od nároku žalobcu v prvej časti – sumy vo výške 10.998,47 €, ktorý predstavoval náklady spojené so zakúpením motorového vozidla na ručné ovládanie, a o ktorom bolo rozhodnuté výrokom I. rozsudku odvolacieho súdu č.k. 11Co/140/2011-232 deklaratórnej povahy, výrok II. tohto rozsudku má povahu konštitutívnu, nakoľko založil právo neb. G. C. na náhradu trov konania voči žalobcovi v uvedenej výške.

17. Pokiaľ ide o namietané premlčanie zo strany žalovaných, odvolací súd v bode 26. uznesenia č. k. 24Co/79/2023-499 skonštatoval a opakuje, že premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol, keď právoplatné rozhodnutie o priznaní tohto plnenia bolo následne zrušené, začne plynúť po právoplatnosti tohto rozhodnutia o zrušení pôvodného rozhodnutia, pričom až v tom momente možno konštatovať, že subjekt ktorý plnenie predstavujúce bezdôvodné obohatenie prijal, sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Odvolací súd ďalej aj v bode 29. odôvodnenia uznesenia č. k. 24Co/79/2023-499 zakcentoval, že je k právnemu posúdeniu počiatku jej plynutia irelevantné, či a akým spôsobom žalobca deklaroval svoju vedomosť o vzniknutom bezdôvodnom obohatení, podstatným je len moment doručenia zrušujúceho rozhodnutia žalobcovi, resp. moment nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Napriek uvedenému súd prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že premlčacia doba začala plynúť právoplatnosťou nového rozhodnutia o trovách konania, a to až uznesením KS Trnava č. k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú nárok na náhradu trov konania.

18. Odvolací súd uzatvára, že pôvodný nárok na náhradu trov konania vo výške 3.828,19 €, ktorý sa v dôsledku zrušenia tohto konštitutívneho rozhodnutia o trovách konania, a to dovolacím súdom - uznesením č. k. 2Cdo/36/2013-307 zo dňa 29.05.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.08.2014 (č. l. 286), stalo plnením z dôvodu, ktorý odpadol, resp. bezdôvodným obohatením na strane právnych nástupcov neb. G. C.. Následné rozhodnutie uznesením KS Trnava č. k. 11Co/30/2021-153 zo dňa 30.07.2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že žalobcovia 1 až 4 nemajú nárok na náhradu trov konania, je už novým – samostatným a odlišným výrokom o náhrade trov konania, nemajúcim vplyv na beh premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia.

19. Preto, ak začala premlčacia doba žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia plynúť dňa 19.08.2014 (nasledujúci deň po právoplatnosti rozhodnutia č. k. 2Cdo/36/2013-307), uplynula 19.08.2016 a žalobca podal žalobu na súd dňa 12.12.2016, je jeho nárok premlčaný, čo opakovane v spore namietali žalovaní, neostalo potom odvolaciemu súdu nič iné, ako skonštatovať, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie, ani na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v dôsledku čoho bolo potrebné vo výroku I. rozsudku podľa § 388 CSP zmeniť tak, že žalobu vo zvyšku, teda v časti, ktorou súd prvej inštancie zaviazal žalovanú 1 zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.828,19 eur, zamietnuť.

20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, zmena rozhodnutia spočívala zo strany odvolacieho súdu výlučne v odlišnom právnom posúdení veci, resp. výklade ust. § 107 ods. 1 OZ, preto nebolo potrebné opakovať dokazovanie, pričom nebolo potrebné ani vyzývať strany na vyjadrenie k uvedenému ustanoveniu v zmysle § 382 CSP, pretože hoci toto ustanovenie súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku priamo necitoval, vo veci ho aplikoval (viď bod 24. odôvodnenia) a pri doterajšom rozhodovaní už bolo použité (uznesenie č. k. 24Co/79/2023-499).

21. Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (ods. 2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. O náhrade trov prvoinštančného konania, ako aj oboch odvolacích konaní rozhodol odvolací súd podľa cit. ust. § 256 ods. 1 CSP, kde žalobca vzal žalobu bez udania dôvodu v časti príslušenstva späť, teda zavinil zastavenie konania (konanie bolo v tejto časti zastavené výrokom II. rozsudku č. k. 11C/207/2016-424 – teda rozsudkom súdu prvej inštancie prvým v poradí), ďalej podľa § 255 ods. 1 CSP v časti uplatneného nároku vo výške 14.565,29 eur kde bola žalovaná 1 v plnom rozsahu úspešná, keď odvolací súd rozsudkom č. k. 24Co/79/2023-499 zmenil napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 11C/207/2016-424 tak, že žalobu zamietol a vo zvyšnej časti vo výške 3.828,19 eur bol napadnutý rozsudok (č.k. 11C/207/2016-553 – teda druhý v poradí) vo výroku I. zmenený a žaloba zamietnutá. Bolo preto potrebné konštatovať plný úspech žalovanej 1 v konaní, čo odôvodnilo priznať jej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).